

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Judicium Ecclesiasticum Seu Decretalium Gregorij IX.
Pont. Max. Liber II.**

Schmalzgrueber, Franz

Ingolstadii, 1726

§. V. De Titulo ad legitimam Præscriptionem requisito.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74990)

quia requiritur, ut etiam Prælati sit bonæ fidei. Laym. in c. fin. b. tit. n. 7. Pirh. n. 78. & ratio est, quia Lex præscriptionis est odiosa, & ideo restringenda, ita, ut propter malam fidem unius partis destruat bona fides alterius. Si secundum, pars habens bonam fidem præscribet, quod ipsa possidet; non præscribet, si habeat malam, neque proderit malam fidem habenti bona fides alterius, aut vicissim.

79 Quæritur 9. an mala fides respectu unius impediatur Præscriptionem respectu alterius? Quæstio formari potest vel de re, quæ præscribitur, vel de persona, contra quam præscribitur.

Quoad primum certum est, quod mala fides respectu unius rei, aut Juris non impediatur Præscriptionem alterius rei, vel Juris distincti bona fide possessi; quia bona fides solum requiritur respectu illius rei, vel Juris, quod præscribitur. Molin. tr. 2. D. 63. n. 13. Et 14. Pal. tr. 31. D. un. p. 22. §. 10. n. 2. Haun. tom. 1. tr. 5. n. 181. & alij passim. Ex quo sequitur 1. si quis habeat malam fidem circa unam partem fundi, quem possidet, bonam autem circa alteram, eum mala hac fide non impediri, quin legitimo tempore præscribere possit partem fundi bona fide possessam. Sequitur 2. si quis sciat rem quidem alienam esse, sed inculpabiliter ignoret alteri in ea competere Usufructum, Hypothecam, aut simile aliquod Jus, eum præscribere posse quoad hæc Jura, quæ bona fide ignorat, etsi præscribere non possit rem ipsam, quam scit alienam esse. Sequitur 3. si quis dubitat, an is, à quo rem emit, verè fuerit dominus ejusdem, puret autem bona fide alio titulo, v. g. hæreditariæ successione rem illam ad se pertinere, hoc titulo eam rem ab ipso præscribi posse.

Quoad alterum respondendum est negativè, prout aperte colligitur ex l. aut qui 5. §. si quis 5. ff. quod vi aut clam, & docet Molin. D. 63. cit. n. 12. Casus esse potest, E. g. Titius possideat fundum, quem putat esse Caji, est autem Sempronij, quod inculpabiliter nescit: in hoc casu dico nec contra Sempronium eum posse præscribere. Ratio est, quia tali casu revera & simpliciter subest mala fides, & peccaminosa conscientia, quacum Præscriptio saltem Jure Canonum non potest procedere.

80 Quæritur 10. an probari à præscribente debeat bona fides possessionis? R. ordinariè probari à præscribente non debet,

sed à Jure præsumitur? quia in ignorantia consistit, quæ quis putat rem esse suam, quæ revera est aliena. in Jure autem ignorantia præsumitur, ubi scientia non probatur l. verius 21. ff. de probat. & Reg. præsumitur 47. in 6. Quare qui malam fidem possessori opponit, ipse probare hanc debet; nam tamdiu se possessor bonæ fidei præsumptione tueri potest, quamdiu mala ab Adversario non probatur. Idque verum est, etiamsi absque titulo possideat, nisi tamen contra jus commune possessionem alicujus rei acquisiverit, vel possessionis suæ nuper acquisitionem nullam afferre possit, aut si postquam denuntiatio eidem facta est rem esse alterius, ipse veritatem neglexerit inquirere.

Detegitur autem, & probatur mala fides ex conjecturis, quarum complures afferunt Menoch. de arbitr. cas. 225. per totum, Mascard. de Prob. Vol. 3. concl. 1004. per totam, Pax Jordan, l. 14. tit. 24. n. 49. P. Westb. n. 64. Et duob. seqq. Potissimè sunt 1. si possessor sine titulo rem possideat, & possessio sit recens. 2. si emit rem, postquam denuntiatum ei fuit, non esse vendentis. 3. Si emit, non servatis Juris solemnitatibus, statutis pro emptionis Contractu. 4. Si præscribens ipse coram alijs dixit, se scire rem illam esse alterius. 5. Si fama existat in vicinia, quod alterius fuerit, quam venditoris. 6. Si hoc testium depositione probetur. 7. Si præscribens primum post adeptam possessionem curavit titulum possessionis consequi. 8. Si occupet rem alienam absente domino. 9. Si contraxit cum insolitis cautelis; nam in hoc dolus præsumitur. 10. Si emit à prodigo, lusore, filiosam. &c. 11. Si emit à Procuratore vendente rem nomine principalis, & Procuratorium tempore contractus non curavit sibi ostendi; nam si postea deprehendatur mandatum fuisse invalidum, vel nullum, emens præsumitur in mala fide. 12. Si penes ipsum possessorem rei existant Instrumenta, Litteræ, & Libri, eam rem alienam esse perspicue perhibentes: quia quilibet scire, & intelligere præsumitur tenorem instrumentorum, & scripturarum, quæ in Scrinijs, & Archivio suo habet, eorum præsertim, quæ Jura sua concernunt, aut pertinent ad officium, & administrationem. 13. Si alienam esse scire potuit ex Jure communi, vel municipali. Ex his, aliisque indicijs poterit Judex suum formare arbitrium in conjectanda præscribentium bona, vel mala fide.

§. V.

De Titulo ad Legitimam Præscriptionem requisito.

SUMMARIUM.

81. 82. 83. Tituli Definitio, & multiplicitas.

84. 85. Ejus Necessitas.

86. 87. Divisio in Verum, Putativum, Coloratum, & Præsumptum.

Ggg 2

88. 89.

88. 89. 90. Quando sufficiat Præsumptus?

91. Qualis requiratur ad præscribendas Servitutes?

92. Quid requiratur, ut usucapere aliquis possit Titulo pro Emptore, pro Hærede, pro Derelicto?

81 **Q**uæritur 1. quid hic veniat nomine Tituli? *Tituli nomine hoc loco aliud non venit, quam causa ex se habilis ad transferendum dominium, ut sunt donatio, emptio, permutatio, fideicommissum, legatum, occupatio rei pro derelicto habitæ, aditio hæreditatis &c. quibus si tradens fuit dominus, & alienandæ rei potestatem habuit, ipsum dominium; sin minus, saltem usucapiendi conditionem transfert. Hinc tot sunt Tituli usucapiendi, & præscribendi rem alienam, quot sunt causæ ex se habiles ad transferendum dominium. Præcipui sunt octo sequentes, pro soluto, pro emptore, pro hærede, pro donato, pro derelicto, pro legato, pro dote, pro suo, de quibus agit ff. lib. 41. tit. 4. & seqq. & C. libr. 7. tit. 26. & seqq. De his longiorem tractationem Civillistis relinquo; ego solum brevem terminorum explicationem subijcio.*

82 Itaque 1. pro soluto usucapit, qui rem indebitam quasi debitam ab eo, qui solvit, bona fide accepit *l. non solum 33. §. si mihi 3. ff. de Usurp. & Usucap.* 2. pro emptore, qui revera emit rem alienam bona fide ab eo, quem putabat esse dominum rei, cum non sit, vel qui à domino quidem emit, sed qui alienare non potuit, cum emens inculpabiliter existimaverit eum alienandi potestatem habere. 3. pro hærede, qui cum hæres sit institutus, inter res hæreditarias possidet rem alienam, quam si defunctus non possedit mala fide, hæres legitimo tempore potest præscribere titulo pro hærede. 4. pro donato, qui possidet rem sibi donatam ab eo, qui non erat dominus, sed eum dominum rei esse bona fide credebat *l. pro donato 1. ff. pro donat. 5. pro derelicto*, qui rem ab alio, quam domino suo possessam, & ab eo habitam pro derelicto, ut talem apprehendit, & possidet *l. id quod 4. ff. pro derelict.* 6. pro legato, qui accepit tanquam legatum, quod legatum non est, vel quod legatum est, ab eo tamen, qui legare non poterat *l. legatorum 1. & seqq. ff. pro legat.* 7. pro Dote, qui rem alienam bona fide pro dote accipit *l. Titius 1. ff. pro dot. 8. pro suo*, qui falso, sed iusto, & probabili errore ex aliqua justa causa, quâ consuevit acquiri dominium e. g. occupationis, alluvionis, fructus rei emptæ &c. rem alienam possidet *l. pro suo 1. & seqq. ff. pro suo.*

83 Præter hos titulos sunt adhuc alij, qui ex sententia in iudicio lata, transactione, permutatione, societate exsurgunt; nam pro iudicato res iudicata usucapitur spatio decem annorum. Pro transactione usucapitur res, quæ relinquenti actionem, & à lite re-

93. Pro donato, pro suo, pro soluto?

94. 95. 96. Utrum Hæredes sui usucapere possint Titulo pro Hærede?

cedenti Transactionis causâ traditur ab eo, qui cum non sit dominus rei, putat tamen se dominum ejusdem esse *l. ex causa 8. C. de Usucap. pro emptor. vel transact.* Pro permutatione, cui danti rem suam alteri animo permutandi, ab hoc redditur res aliena, cujus dominium dans non habuit, sed bona fide putabatur habuisse. Pro Socio denique, cui soluta societate pars rei alienæ obtigit, quæ bona fide putabatur esse communis sociorum.

Quæritur 2. Utrum ad præscriptionem requiratur Titulus? *29. affirmative. Constat aperte ex c. si diligenti 17. h. t. l. Celsus 27. ff. de usurp. & Usucap. l. autina 4. & l. seq. C. de præscript. long. temp. l. fin. C. de Usucap. pro hæred. l. si nulla 6. C. de acquir. & retin. possess. l. nullo 14. C. de R. V.* Ratio est, quia Titulus est causa, & fundamentum justæ possessionis, & sine eo non potest possessionem capiens habere bonam fidem, cum credere nequeat se habere jus possidendi, nisi credat se habere titulum, ex quo jus hoc oriatur. Hinc rectè *l. improba 6. C. de acquir. & retin. possess.* improba dicitur esse omnis possessio, quæ est sine legitimo titulo.

Neque sufficit quicumque Titulus: sed requiritur talis, qui ex se sit habilis ad transferendum dominium, licet per accidens non transferat ob intervenientem probabilem ignorantiam, ac justum errorem. Unde Conductor, Commodatarius, Depositarius, Colonus, inquilinus rem conductam, commodatam, depositam &c. non possunt præscribere; quia non sunt iusti tituli, i. e. habiles, & sufficientes ad transferendum dominium.

Et hoc adeo verum est, ut si etiam in 85 Præscriptione centenaria, & immemoriali consistet præscribentem cum Titulo vitioso, & inhabili ad transferendum dominium possidere, eo ipso nulla sit Præscriptio, quippe quæ non potest sine bona fide consistere; nequit autem bona fides præsumi, quando constat de Titulo vitioso.

Neque obstat, quòd magna sit Præsumptio pro eo, qui tempore immemoriali possidet; nam præsumptio veritati cedere debet, igitur enervatio præsumptio bonæ fidei, quando constat de vitiositate Tituli. Fachin. *l. 8. contr. c. 33. Mascard. de Probat. vol. 4. concl. 1378. n. 63. & seqq. Pal. tr. 31. D. un. p. 22. §. 5. n. 111. Pirh. hic n. 88.*

Quæritur 3. qualis debeat esse Titulus, ut sufficiat ad præscribendum? Antequam respondeam, noto, quadruplicem communiter assignari Titulum, videlicet Verum, Putativum, Coloratum, & Præscriptum. Verus est, cui non subest ullus er-

ror ut si res donata sit ab eo, qui dominus illius fuit, & potestatem alienandi habuit; tunc enim donatarius rem donatam possidet Titulo vero donationis. *Putativus*, seu *Existimatus*, quando probabiliter creditur intervenisse titulus, qui tamen à parte rei non intervenit, ut cum hæres alicui tradit rem aliquam tanquam ei legatam ex testamento, quæ tamen revera legata non est. *Coloratus*, qui etiam *Apparens* vocatur, qui apparet esse verus, sed tamen ob vitium occultum verus non est, ut si quis rem dono, aut emptione accipit à non domino, quem tamen credebatur invincibiliter esse dominum, aut eum à domino quidem accipit, sed qui potestatem donandi, vel vendendi non habuit. *Præsumptus* denique, quando ob temporis diuturnitatem Jus præsumit intervenisse Titulum, cum fortè non intervenit, nec à possessore in specie allegari possit, qualis fuerit: talis est, si iudicetur hunc fundum esse Pauli, utpote quem is, longo tempore possedit, etsi revera fuerit Petri. His notatis.

87 *§. 1.* Titulus *Verus* non est necessarius ad Præscriptionem; quia hic sine Præscriptione sufficit ad transferendum dominium. *§. 2.* Titulus *Coloratus* ad præscribendum sufficit, non tamen requiritur necessarium. *Quod sufficiat*, patet ex ratione data ad *Resp. 1.* nam si Titulus verus non requiritur, ergo sufficiet saltem *Coloratus*. *Quod verò non requiratur*, inde constat; quia, ut mox dicitur, etiam *Existimatus* sufficit. Et hinc

§. 3. Titulus *Existimatus*, seu *Putativus* ad præscribendum sufficit, si rationabiliter existimatus sit. Ita communis apud *JCtos* sententia, teste *Haun. tom. 1. tr. 5. n. 224.* Sumitur ex *l. ea res 5. & l. seq. ff. pro legat. l. non solum 33. §. l. quod vulgo 1. ff. de Usurp. & Usucap. & clarissimè l. si existimans, 48. ff. eod. ubi Paulus, Si existimans, inquit, debere tibi tradam, ita demum Usucapio sequitur, si tu putes debitum esse: aliud, si putem me ex causa venditi teneri, & ideo tradam; hic enim, nisi actio præcedat, pro emptore Usucapio locum non habet. Unde cum exceptio firmet regulam in casibus non exceptis, præter Titulum pro emptore quilibet alius sufficiet etsi tantum sint existimati. Neque obstant *l. Celsus 27. ff. eod. & l. nullo 24. C. de R. V.* ubi dicitur requiri existentia Tituli ad Præscriptionem; nam ex Leges intelligendæ sunt ita, ut contentæ sint existentia Tituli merè existimatâ, & intentionali.*

Addidi autem, si rationabiliter existimatus sit; nam irrationabiliter putatus Usucapionem non ponit *§. error 11. Inst. de Usucap. l. Celsus cit. l. pro donato 1. princ. ff. pro donat. l. si possideam 2. §. l. seq. ff. pro Legat. Gonzal. in c. 17. h. tit. n. 11. Haun. tr. 5. cit. v. 233. König hic n. 33.* Ratio est, quia opinio nihil ponit in re, & veritas prævalet opinioni, præsertim, ubi (ut in proposito

contingit) vertitur error facti proprii, qui in Jure non toleratur.

Quæritur 4. utrum aliquando sufficiat ad Præscriptionem Titulus *Præsumptus*? *§. 1.* cum distinctione: In præscriptione ordinaria longi temporis, videlicet 10. aut 20. annorum, uti etiam in trienniali Usucapione Titulus non præsumitur, sed requiritur, ut allegetur, & probetur titulus coloratus, vel existimatus, ut constat ex *l. Celsus, & l. nullo cit. & colligitur ex princ. Inst. in fin. de Usucap. & l. diutina 4. C. de præscript. long. temp.* Idque procedit non solum Jure Civili, sed etiam Canonico *can. placuit 15. §. præscriptionum caus. 16. q. 3.* nam quoad Titulum nullum est inter Jus utrumque discrimen. Excipiuntur Servitutes reales continuæ; nam hæc, ut infra n. 91, dicam, præscribuntur sine titulo.

In Præscriptione longissimi temporis, & multo magis in centenaria, & immemoriali ordinariè Titulus non requiritur, sed sufficit bona fides, quæ præscribens credit se Titulum habere, cum fortè non habeat *§. præscriptionum cit. l. sicut 3. & l. omnes 4. C. de præscript. 30. vel 40. ann.* quia antiquitas possessionis, & lapsus tot annorum ex dispositione Juris habetur pro Titulo, & ex tam longo tempore præsumitur justa causa possidendi, *Covar. Reg. possessor. p. 2. §. 5. concl. 2. Laym. l. 3. tr. 1. c. 8. n. 12. Less. l. 2. de Just. c. 6. n. 23. Pal. tr. 31. D. un. p. 22. §. 5. n. 4. & alij passim.*

Dixi Ordinariè; excipitur enim, nisi 89 aliunde contra præscribentem stet præsumptio malæ fidei; quæ justitiam præsumptionem elidat; aut nisi Jus resistat, & possessionem rei præscribendæ positivè prohibeat: Nam his casibus etiam in præscriptione longissimi temporis necesse est allegare, & probare Titulum, vel saltem possessionem immemoriam, ut cum alijs notat *Covar. l. cit. concl. 5.* Ratio est, quia tum cessat Titulus præsumptus, cum Juris communis error vel ignorantia, ut n. 67, dictum est, non profit in Usucapionibus. igitur nisi adsit alius Titulus, qui det justam causam possidendi, & sic præsumptionem malæ fidei, ex resistantia Juris, vel aliunde ortam, tollat, Præscriptio non procedet.

Dubium est, qualis resistantia Juris communis obstat Præscriptioni quadragenaria, Titulo non monitæ? *Certum est 1.* non exigi, ut ita resistat jus volenti usucapere, ut simul eundem reddat incapacem possessionis, prout resistit Laico in puncto Juris decimandi; nam ita si resistat, etiam tempore immemoriali præscribi non potest ob vitium possessionis.

Certum est 2. non sufficere resistantiam Juris quamcunque; nam præscribenti servitutem in fundo alieno etiam resistit Jus commune, quo omnia prædia libera esse præsumuntur: & tamen ad earum præscriptionem

titulus non est necessarius, ut paulò post dicitur.

Certum est 3. sufficere, si ita resistat Jus possessori, ut simul etiam assistat petitori, seu illi, contra quem præscribitur: sicut fit, quando Clericus extraneus vult præscribere Decimas in aliena Parochia; nam in hoc casu Jus commune assistit Parocho contra quemcunque extraneum possessorem.

An verò hòc requiratur, an contra sufficiat, si Jus possessori quidem resistat, sed tamen petitori non assistat, controversia est inter DD. Aliqui cum Abb. in c. 17. h. tit. n. 35. affirmant posterius, moti textu c. Episcopum 1. h. tit. in 6. ubi in præscribente, quando est ei Jus commune contrarium, titulus, vel possessio temporis immemorialis requiritur generaliter, neque fit mentio Juris assistentis petitori.

Sed melius negant Gloss. in c. 1. cit. V. titulum, Laym. ibid. num. 2. Pirh. n. 88. Wiest, hic n. 80. & alij ab hoc cit. Ratio est, quia si Jus commune non assistit petitori, tunc nec possessori resistit quoad hunc petitem, & cons. bonæ fidei præsumptio erit pro possessore contra hunc petitem, eò quòd in pari causa melior sit conditio possidentis. Ex quo sequitur casu, quo lis est inter duos Parochos de Decimis, non in ipsorum, sed in tertia alterius Parochia sitis, & ex his unus petat Decimas ab altero in Judicio, alter opponat se præscripsisse possidendo illas per 40. annos, hic alter necesse non habeat, ut alleget, & prober titulum; sed possessio tanti temporis ipsi erit pro titulo.

Quæritur 5. an & qualis Titulus requiratur ad præscribendam Servitutem? R. 1. in Præscriptione Servitutum realium, si continuæ sint, h. e. habentes actum continuum, ut aquæ ductus, suggrundij &c. regulariter Titulus non requiritur l. si quis 10. ff. si servit. vindic. l. apparet 5. S. si quis 3. ff. de itin. acti. que privat. Haun. tom. 1. tr. 5. n. 285. & seqq. Ratio est, quia scientia, & patientia domini est loco Tituli, Legibus ita constituentibus, & patientiam domini consensum interpretantibus: cons. si sciat, & patiatur dominus, & præscribens fit in bona fide, tempore ordinario præscripta erit Servitus. Excipiunt DD. communiter Usufructum; nam hic ob damni gravitatem, & contentum rei emolumentum à realibus Servitutibus separatur, ut sine Titulo tempore ordinario præscribi nequeat: unde cum nullam eximatur à regula generali, quæ ad præscriptionem requirit Titulum, sicut eximuntur Servitutes reales, Titulus ad Præscriptionem ejusdem necessarius erit.

R. 2. Servitutes reales discontinuæ sine titulo non acquiruntur, nisi tempore immemoriali, adeoque titulo opus est, ut ordinario tempore acquirantur l. si cui 1. §. fin. & l. seq. §. idem Labeo 8. ff. de aqu. plu. ar. tend. l. hoc Jure 3. S. ductus aquæ 4. ff. de

aqu. quot. §. estivo. Covar. l. 1. var. c. 17. n. 11. Haun. tom. 1. tr. 5. n. 226. & hoc teste Veteres Interpretes omnes, ac praxis hodierna summorum Tribunalium.

4. 3. existente Titulo, quem quis à putativo prædij domino obtinuit bona fide, omnes Servitutes indistinctè ordinario tempore præscribuntur l. fin. C. de præscript. long. temp. in fin.

Quæritur 6. quid requiratur, ut usu 91 capere aliquis possit Titulo pro soluto, pro emptore, & alijs supra assignatis? R. in omnibus requiritur possessio bonæ fidei, & ut hi ipsi Tituli non sint vitiosi. Præter hoc quidam ex illis specialia requisita habent; nam

1. Ut pro Emptore quis ufucapiat, regulariter necesse est, ut re ipsa intercesserit actio emptionis, neque sufficit, ut existimet se emisse; quia esset error in facto proprio, qui in Jure non toleratur, Excipitur, si alius e. g. servus, vel procurator, cui dominus rem emendam mandavit, eandem tradat domino, dicens se eam emisse, cum tamen furto illam sustulerit; nam eo casu sufficit Titulus existimatus ad ufucapiendum pro emptore, ut habetur l. fin. §. sed id 1. ff. pro suo, ubi etiam additur ratio; quia in alieni facti ignorantia tolerabilis error est.

2. Ut Titulo pro Hærede possim ufucapere, requiritur, ut is, cui me dico hæredem esse, revera mortuus fuerit. Hinc etsi crediderim Titium mortuum fuisse, cum tamen adhuc viveret, & ideo cœpi bona ipsius possidere tanquam hæres ejusdem, si inter illa bona res quædam aliena fuit, quam defunctus bona fide possedit, non possum illam ufucapere titulo pro Hærede; quia cum Titius adhuc vivat, revera hæres ejusdem esse non possum.

3. Ut Pro derelicto ufucapiam rem alterius; non debet esse pro derelicto habita ab ipso domino ejusdem; tum enim, si occupem rem illam, absque præscriptione eandem facio meam: sed debet esse pro derelicto habita ab alio possessore tertio, qui non sit ejusdem dominus, ut n. 82. insinuavi.

4. Ut pro Donato rem præscribam, requiritur, ut donatio Jure teneat; quia si pater filio donaverit, cum invalida sit donatio, non deserviret filio ad ufucapiendum sub hoc prætextu.

5. Titulus Pro suo, ut bene monet Haun. tom. 1. tr. 5. n. 238. non consideratur, ut est quidam generalis titulus transcendens alios titulos speciales, in quibus aliquo modo imbibitur; nam etiam qui pro emptore: pro donato, pro derelicto possidet, dicitur hoc sensu possidere pro suo, sed hoc loco habet rationem Tituli specialis, quando nempe res aliena à nobis bona fide possidetur ex aliqua causa, quæ ad alios nominatos titulos speciales non pertinet, & tamen apta est ex se conferre dominium, qualis est, si

feram alterius cicurem pro silvestri ceperit, pecuniam securitatis causâ defossam, tanquam thesaurum apprehenderit &c.

6. Quod dictum est de Titulo pro suo, etiam verum est in Titulo pro soluto, nempe quod aliquando generalis sit, & transcendat varia genera solutionum factarum, sive ex causa iudicati, sive ex empto, sive ex donato &c. aliquando verò sit specialis, quod fit in casu, quo putas te mihi ex legato, vel alio quocunque titulo equum debere, & mihi in solutum tradis equum alienum, non significans mihi specialem titulum, sed tantum dicens, te debitorem esse huius equi; nam hac possessione in me translata, possum equum prescribere, & usucapere titulo pro soluto; quia de nulla alia causa possidendi mihi constat.

94. Quæritur 7. Utrum hæredes sui, qui parentibus hæredes existunt, usucapere possint titulo pro hærede, ut alij extranei? Negant Welsenbecius, Donellus, Hunnius, nisi his fundamentis. 1. Hæres suus non fit de novo dominus, sed Juris fictione jam antè fuit dominus, cum sit fictione Juris eadem persona cum defuncto, atqui ad Prescriptionem requiritur titulus aptus ad transferendum dominium in eum, qui prius fuit dominus. ergo &c. 2. l. nihil 2. C. de usucap. pro hered. expressè dicitur, Nihil pro heredè posse usucapi, suis hæredibus existentibus. 3. Hæres suus tantum improprie, & abusive dicitur Hæres, cum in eo non detur successio, sed continuatio dominij l. in suis 11. ff. de liber. & posthum. 4. l. qui legatorum 2. §. fin. ff. pro hered. Julianus negat filium rem à patre donatam pro hærede usucapere posse. 5. similia habentur §. sui 2. Inst. de hered. qualit.

95. Sed nihilominus dicendum est, etiam Hæredes suos posse res alienas in hæreditate repertas usucapere. Ita Gonzal. in c. 17. h. tit. n. 9. D. Arnold Rath tr. de Usucap. c. 3. n. 22. Haun. tom. 1. tr. 5. n. 244. Magnif. D. Christoph. de Chlingensperg Inst. de Usucap. q. 16. & colligitur satis aperte ex l. si ancillam 4. §. si pater 1. ff. pro suo, ubi ex divisione à patre inter filios facta, post ejus mortem ea res dicuntur pro suo usucapi, quæ alienæ in bonis patris inveniuntur; si enim id potest patris divisio in vita illius facta, & tamen quoad effectum ad tempus mortis suspensa, quidni & idem poterit voluntas patris testamento comprehensa, aut ab inte-

stato ex autoritate Legis intellecta? Conf. 1. quia licet inter patrem, & filium fictione Juris non detur successio, sed potius continuatio dominij, datur tamen & fortius jus hæreditatis: unde Sui Hæredes dicuntur filij. Conf. 2. si nova acquisitio hæreditatis præstat titulum extraneis hæredibus ad usucapiendas res in hæreditate repertas, nova administrationis, & pleni dominij acquisitio sufficiens erit ad præstandum eundem titulum. Conf. 3. Usucapio hæredis versatur circa res alienas in hæreditate repertas, in quibus nulla potest dari in suis continuatio dominij, cum nec in patre dominium fuerit. igitur nihil impedit Usucapionem hujusmodi rerum in suis hæredibus.

Nec contrarium probant rationes, & textus in contrarium allegati. Ad 1. fictio Juris, quæ hæres suus censetur una persona cum defuncto, non est introducta in præjudicium suorum hæredum, sed in favorem præcisè: conf. fictio illa non impedit, quo minus rei veritas in præfenti prævaleat; est autem rei veritas, quod hæres suus antè non fuerit dominus. ergo &c. Accedit, quia, ut bene advertit Perez, licet hæres fictione Juris fuerit dominus rerum paternarum, non tamen eas possedit, sed primùm incipit illas possidere; quando eas apprehendit, & hoc sufficit ad prescribendum res alienas, quarum nunquam fuit dominus, cum nec defunctus fuerit. Ad 2. Lex illa non dicit, quod sui hæredes non habeant jus usucapiendi pro hærede, sed quod non possint alij extranei quidquam ex illa hæreditate pro hærede usucapere, quamdiu sui hæredes existunt, cum horum potior causa sit, utpote quibus ipso Jure quæsitæ hæreditas est. Ad 3. textus ille non dicit, quod non sint hæredes, sed quod quodammodo non videantur hæredes esse propter jus ad bona hæreditaria, etiam si hæredes non instituerentur: unde potius quidam abusus verborum est, quando hæredes sui dicuntur fuisse domini, quam quando Hæredes vocantur. Ad 4. in l. cit. additur filium rem à patre donatam pro hærede usucapere non posse pro parte coheredum: quod omnino verum est. Ad 5. in textu cit. Inst. de Usucap. potius contrarium dicitur; nam ita ibi loquitur Imperator: Sed sui quidem hæredes ideo appellantur, quia domestici hæredes sunt, & vivo quoque patre NB. quodammodo domini (non simpliciter domini) existimantur.

§. VI.

De Tempore requisito ad Prescriptionem Rerum Corporalium.

SUMMARIUM.

97. 98. Aliqua advertenda.

99. 100. Quo tempore prescribantur res mobiles, & immobiles privatorum?

101. 102. Quo tempore prescribantur Res immobiles Ecclesiarum, Monasteriorum &c.

103.